

Daan hoort bij ons gezin, zichtbaar of niet

Soms denk ik weleens dat mensen mij gek vinden. Het is voor mij heel erg belangrijk dat Daan een deel blijft van mijn leven. Hij is tenslotte mijn zoon en dat verandert niet omdat je hem hier niet meer ziet. Of hem niet meer in je armen kan nemen. Hij zit in mijn hart heel diep en voor altijd. Daarom zijn er misschien dingen die ik doe die mensen niet willen of gewoon niet begrijpen. Het boeit me niet wat mensen denken van bepaalde dingen, maar sommige meningen komen wel heel hard aan. Altijd als ik naar iemand een kaartje stuur voor een verjaardag of misschien die kerstkaart wel dan zet ik niet alleen mijn naam en die van mijn partner erop maar ook de naam van Daan, en zelfs soms een kusje van hem. Want hij hoort toch gewoon bij ons gezin. Dus is het dan zo gek om zijn naam op de kaart te schrijven. Laatst stuurde ik dus weer een verjaardagkaart naar iemand. Later kreeg ik via via te horen dat iemand die de kaart onder ogen kwam het raar vond dat zijn naam erop stond. Met de opmerking ik zet toch ook de naam van mijn overleden man er niet op. Dat ging mij net even te ver, gelukkig was ik niet erbij toen deze uitspraak werd gezegd want dit maakte me echt heel erg boos. Ga je echt de dood van je man vergelijken met de dood van mijn kindje? Nee dit kan ik niet geloven. Want dit kan en mag je niet vergelijken met elkaar. Het is heel erg als je iemand verliest en dan maakt het niet uit of het je man of je kind is. Maar geen verhaal is hetzelfde dus zeg je zoiets niet. Nee ik zou ook als mijn man overlijdt niet zijn naam in de kaarten schrijven. Dat vind ik toch echt heel anders dan mijn kind noemen die zo belangrijk ik dat hij niet vergeten wordt. Ik ga niet denken aan dat de ander het niet wilt zien op de kaart,

nee het is voor mij van belang en wat de ander ervan vind is hun probleem.

Daan is ons leven en dat zal altijd zo blijven. Dit houd niet in dat ik in zijn dood blijf hangen, helemaal niet namelijk. Nee vrede zou ik er nooit mee krijgen, want dat kan gewoon niet voor mijn gevoel. Een kind hoort niet dood te gaan. Maar het is wel goed zo, hij heeft deze keuze gemaakt. Hij heeft nu rust, daar leg ik me bij neer. En ga door met het leven, dit zou Daan zo gewild hebben. Natuurlijk is het met vallen en opstaan, maar ik blijf vechten voor uiteindelijk een gelukkig leven.

Praat jij weleens met een dierbare die je verloren hebt, vraag je weleens raad aan degene die er niet meer is. Of omdat het je rust geeft. Nee ik ben niet gek en houd hem niet hier. Ik hou gewoon van dat kleine mannetje en wil nog zoveel tegen hem zeggen. Hij mag horen dat ik van hem hou, dat ik hem mis en dat ik zou willen weten hoe hij er nu uit had gezien als hij wel hier was geweest. Of hij al kon lopen of mama/papa zou zeggen. Wat klinkt het fijn in mijn gedachten dat hij mama zegt tegen mij als ik zeg tegen hem dat ik van hem hou. Ja soms schaam ik me er wel voor dat ik zo met mijn zoon omga, maar niet omdat ik vind dat ik iets verkeerd doe. Maar juist om de meningen van anderen die denken dat ik hem niet loslaat of niet verder kan met mijn leven. Terwijl ik juist heel hard werk aan een mooie nieuwe toekomst, een toekomst waar Daan altijd deel vanuit zou maken. Zichtbaar of niet zichtbaar. Ook als er een broertje of zusje zal komen voor hem, zal die opgroeien met dat hij een grote broer Daan heeft. Maar dat Daan in de hemel woont, dan zal het voor hem/haar normaal zijn dat Daan bij ons gezin hoort. Ik wil niet net doen alsof hij er niet is geweest, dat is nog veel pijnlijker dan hem bij ons gezin betrekken.

Komen er bij jullie ook weleens meningen binnen waar je onzeker van wordt?

Ik wil nogmaals aangeven dat al mijn persoonlijke teksten helemaal mijn gevoel is. Dus dat niemand iets fout doet als je dat zo uit mijn tekst haalt. Dit zijn gewoon mijn gevoelens die boven komen die ik beschrijf. Geen oordeel over de ander puur mijn ervaring. Dit schrijf ik om niemand te kwetsen met mijn teksten. Want dat is het laatste wat ik wil. Ik schrijf

echt puur uit mijn gevoel.